

Bili smo z njima - Gabika Vurcer

Kot mož sem v svojem življenju jokal le dvakrat. Prvič ob rojstvu otroka in drugič danes, ko sem te, Dušan, videl teči proti cilju...

Tako nekako so zvenele besede enega izmed najbolj vnetih in vztrajnih navijačev, podkrepljene s tistim znanim »kapo dol«, ki so še dolgo, dolgo, odzvanjale verjamem da ne le v mojem srcu in v mojih ušesih, ampak v srcih in v ušesih vseh, ki smo se minulega ranega sobotnega popoldneva na domu Fistrovih priključili našemu prvemu junaku in zmagovalcu.

Preveč čustev se je v minulih dneh in urah nabralo v slehernem izmed nas, da bi prihod skozi ciljno črto najprej Dušana, na večer pa še drugega junaka tega dne, Iztoka, lahko spremljali malodušno. Navijanje, vriskanje, ploskanje in enoglasno spodbujanje in klicanje njunih imen, s čemer smo ves čas spremljali to, za marsikoga nerazumljivo tekmovanje, se je tega dne kar nekajkrat in pri marsikom pomešalo s solzami veselja, s solzami sreče in radosti, s solzami ganjenosti, ki jih tokrat nihče ni skrival ali se jih sramoval... V prenekaterih očeh, tudi v očeh tistih na videz tako trdnih in močnih mož, sem jih tega dne opazila celo prvič v življenju...

Neštete čestitke in nešteti stiski rok, objemi, navdušenje brez konca in kraja, oglušujoče ploskanje in šopek v materinih rokah, ki je čakal na roké prvega junaka tega dne - vse to je ob prihodu Dušana na cilj, dan naredilo tako drugačen. V tistem trenutku skorajda popoln. Kako ne, ko pa smo vse od petka opoldne, s tekmovalci, nad katerimi je, ob velikih pričakovanjih in željah, po besedah in rokah domačega župnika zavel še božji blagoslov, živeli in dihali z njimi. Živeli in dihali z »našima« Dušanom in Iztokom. Skupaj z njima premagovali neskončne in številne ure ter kilometre brez konca in kraja. Skupaj z njima, stiskajočih se pesti, vztrajali podnevi in ponoči. Skupaj z njima čutili težo in bolečino skorajda nečloveškega napora... Plavanje, kolesarjenje, tek. Ure in ure, kilometre in kilometre... Vsega spoštovanja in občudovanja vredno je že sólo sodelovanje na takem tekmovanju. Vsi niso zdržali; vsi niso zmogli. A v naša junaka nismo podvomili niti za trenutek. Ne, tokrat ne... Niti za trenutek ne.

»Naša Marija od križa bo danes pomagala. Sva z možem zjutraj pri njej pomolila« je v zaupanju in v trdnem prepričanju, da po tem, ko je svoje tekmovanje več kot uspešno končal že Dušan, skozi cilj ponosno stopi še Iztok, mirno izrekla žena v moji bližini... In na večer, ob izteku dneva je res... To smo želeli. To smo pričakovali.

Nepopisno veselje in navdušenje je ponovno zajelo slehernega izmed nas. Vnovič solze sreče in radosti... in olajšanja. Vnovič solze veselja in ganjenosti, čestitke, objemi in navdušenje brez konca in kraja. Še en šopek v materinih rokah, ki je že drugič tega dne romal v roké še enega junaka - vse to je še večer tega prečudovitega dne naredilo tako drugačnega. Popolnega.

Hvala Dušan! Hvala Iztok! Hvala za uresničitev želja in izpolnitev pričakovanj. Svojih in naših, s čemer sta tako ime svoje družine, kot ime naše majhne, a po vajini zaslugi tako velike vasice, še enkrat, kot že neštetokrat prej, ponesla v svet!

Gabika Vurcer

GABIKA VURCER